



Arrest

nr. 67 036 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 31 maart 2011, verklaart er zich op 1 april 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 17 juni 2011, verstuurd op 20 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanese uit Kurbalie, Preshevë. U hebt de Servische nationaliteit. U hebt sinds 2006, toen u op de middelbare school zat, een relatie met I. P. Jullie hielden jullie relatie gedurende drie jaar geheim. Nadat u de middelbare school had afgemaakt besloot uw man om uw hand te vragen aan uw familie. Hij stuurde hiervoor een bemiddelaar naar het huis waar u samen met uw familie woonde. Uw familie ging niet akkoord met jullie relatie omdat uw man van een arme familie afkomstig is. Ze bevelen u de relatie te eindigen. U hebt dit niet gedaan. Uw familie bedreigde uw man

omdat hij toch met u wou trouwen. Uw man werd geslagen door uw familie, maar u weet niet wanneer of hoeveel keer dat gebeurde. Uw man stuurde nog verschillende keren een bemiddelaar naar uw familie. Uw familie weigerde telkens in te stemmen met jullie huwelijk. U trouwde op 4 februari 2010. De laatste keer dat uw man geslagen werd liep u weg van huis, bent u naar het huis van uw man gegaan en zijn jullie de volgende dag naar België vertrokken. Dit was eind februari 2010. Sinds dat moment had u geen contact meer met uw familie. U diende, samen met uw man, op 16 februari 2010 een asielaanvraag in te Brussel. U keerde in maart 2010 terug naar Servië, omdat jullie geen onderdak hadden in België, en reisde dan door naar Kosovo. Daar verbleef u ongeveer een jaar in Fushë Kosovë. Uw familie wist dat u in Kosovo was via de familie van uw man. U kon niet in Kosovo blijven omdat u geen geld had en omdat uw familie u op het spoor was. In maart 2011 verliet u Kosovo. U ging naar Servië, overnachtte één keer bij familie van uw man en reisde dan door naar Duitsland, daar verbleef u twee weken. U vroeg er geen asiel aan. Een neef van uw man bracht u naar België waar u op 31 maart 2011 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag deed. U vreest bij uw terugkeer naar Servië te worden vermoord door uw familie. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart uitgereikt op 4 juli 2007; de identiteitskaart van uw man, uitgereikt op 7 juli 2006; uw paspoort, uitgereikt op 29 januari 2010; het paspoort van uw man, uitgereikt op 13 januari 2010; uw huwelijksakte, uitgereikt op 4 februari 2010 en het rijbewijs van uw man, uitgereikt op 20 april 2010.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 67 035 van 20 september 2011 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op een schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers voeren eveneens aan dat een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker de essentiële feiten uit zijn relaas niet aannemelijk maakt omdat er een aantal ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. De commissaris-generaal heeft meer bepaald de volgende tegenstrijdigheden vastgesteld: “Zo verklaarde u dat u telkens persoonlijk en op publieke plaatsen met de schoonfamilie van uw vrouw afsprak om de relatie en het huwelijk te bespreken. De eerste keer zou u in de auto zijn gestapt van haar twee broers F. en J. om dit alles te bespreken (gehoor CGVS p. 11). De laatste keer zou u nog met uw schoonfamilie hebben afgesproken op café om de hand van uw vriendin te vragen (gehoor CGVS p. 10). Ook de andere keren sprak u om veiligheidsredenen telkens met uw schoonfamilie af op publieke plaatsen (gehoor CGVS p. 15). Van al deze ontmoetingen is uw vrouw volgens u op de hoogte, u vertelde er haar over en u kan zelfs exact zeggen hoe uw echtgenote woordelijk door haar familie is op de hoogte gebracht van uw laatste aanzoek (gehoor CGVS, p. 11, 12, 15). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u nooit persoonlijk om haar hand ging vragen maar dat u telkens een bemiddelaar naar haar ouderlijk huis stuurde om te vragen of u met haar mocht trouwen (gehoor 10/11810B CGVS, p. 9, 10). (...) Een tweede tegenstrijdigheid situeert zich in uw verklaringen over jullie vertrek. U verklaarde dat u uw vrouw bij haar thuis ging ophalen en dat jullie daarna

onmiddellijk voor het eerst naar België vertrokken (gehoor CGVS, p.11). Uw vrouw verklaarde echter dat zij van huis is weggelopen en u onderweg ontmoette, dat jullie daarna bij u thuis gingen en dat jullie slechts de volgende dag naar België zijn vertrokken (gehoor 10/11810B CGVS, p.11-12). Bij confrontatie wist uw vrouw niet wat ze moest zeggen (gehoor 10/11810B CGVS, p.13). Een derde tegenstrijdigheid betreft de reden waarom u uiteindelijk ook uit Kosovo vluchtte. U verklaarde dat, hoewel u zich in Kosovo niet echt veilig voelde, uw schoonfamilie niet wist dat u in Kosovo was omdat ze van de zus van uw vrouw gehoord hadden dat jullie in België waren en er niet van op de hoogte waren dat jullie teruggekeerd waren naar Kosovo (gehoor CGVS, p.14). Uw vrouw verklaarde echter dat haar familie wel wist dat jullie in Kosovo waren en dat u hiervan op de hoogte was (gehoor 10/11810B CGVS, p.12). Ze verklaarde voorts geen familie in België te hebben (gehoor 10/11810B CGVS, p. 8).” Verzoeker betwist deze tegenstrijdigheden niet. Hij betwist echter wel dat deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig ondermijnen. De Raad is echter van mening dat de tegenstrijdigheden wel degelijk de kern van het asielrelaas raken. Verzoeker is zijn land immers ontvlucht omdat zijn schoonfamilie dreigde om hem te vermoorden als hij met zijn echtgenote zou huwen. Verzoeker legde over de contacten met zijn schoonfamilie echter volledig andere verklaringen af dan zijn echtgenote, zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht en er dus ook geen geloof kan worden gehecht aan de reden voor verzoekers vlucht.

Voor het overige voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel argument aan dat een erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in zijn land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.”

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER